

Thơ không gởi

Viết câu thơ cho em
Biết là lời của sóng
Một đêm trăng nửa vành tròn khuyết
Vũng Tàu rả rích một cơn mưa

Anh biết
Tâm hồn anh kỳ diệu dường nào
Bên sóng biển ngàn năm đâu tên tuổi ?
Nơi ấy con dã tràng
và một cánh hoa hồng !

Trăng vàng hắt ngược anh vào đêm
Xuống biển
Gió miên man nổi lên
Vũng Tàu âm thanh nghe quen
Bạn bè nghe quen
Trời đất nghe quen
Và biển
cũng ì ầm cơn sóng như nhau.

Anh là khách vẫn vơ
Con sóng dịu dàng
Vàng trắng mọc nhẹ
Trên bàn tay mịn nhung
Cát mềm dưới chân anh
Như nhung như lụa
Nhưng đau
Trong thế giới rì rầm của thơ của nhạc

Đêm Vũng Tàu mưa
Anh sẽ gặp em
Bằng giấc mơ trên biển
Nơi gió đi về với trăng
Nơi sóng vỗ vẫy quanh
Nơi có con dã tràng xe cát
Trong cơn mơ anh ngược mặt nhìn trời
Rằng anh đi tìm em
Suốt cuộc bể dâu !

Tại Vũng Tàu

Cơm mới

Ngập trong mưa nắng
Mồ hôi bạc trắng đất đồng
Chờ đến mùa sau giáp hạt
Lúa dưới đồng làng vàng se

Lắt lay vai gầy của mẹ
Đôi chân lặn lội đồng sâu
Hạt lúa chín từ bụi rạ
Cho con cơm mới thơm lừng

Con ngồi xếp bằng một phía
Nhìn cha tóc ngã gian nan
Không tin cứ đi mà hỏi
Gié vàng cong ngọn câu liêm

Chạng vạng bên mâm cơm tối
Bóng trăng ngã xuống sân nhà
Cái nong sum vầy cơm mới
“Đầu tôm nấu với ruột bầu”

Mẹ cha nhìn nhau tháo gỡ
Sẻ chia hạnh phúc đơn sơ
Con ngồi nhắm bài học cũ
“Công cha như núi Thái Sơn,…”

Mùa gió

Mùa thu đi qua rây nắng trước hiên nhà
Không có gió tạt vào giấc ngủ
Tin bão sắp về
 thế là mùa mưa đến
 gió bắc nghiêng trời

Con vào đời trong mùa gió lạnh
Ném từng luồng
 vào khe phen nhọn hoắc
Nheo mắt con nhìn gió đến tự đâu ?
Nóc nhà tràn đầy gió
Làm xiêu ngọn dứa
 má tròng hồi mới ra Giêng
Con riu mắt người mùi gió
 có ruộng đồng bờ bãi
Nội còng lưng gánh rạ về nhà

Có một sớm mai đầy gió bắc
Ở cha, cái gió quê mình
 lạnh lùng phóng túng
 khàn tiếng thở của con
Và ba nghe trong gió
 có mùi hương của đất
 hơi hướm của người

Ngày con ra đời
Gió tự trời quất lạnh
Hòn than không đủ ấm đôi chân
Mai sau
Mai sau
Lớn lên
Con biết giận biết yêu
Biết xót lòng nghe tiếng gió qua đêm.